

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/60/2025
Identifikačné číslo spisu: 8721010608
Dátum vydania rozhodnutia: 12.11.2025
Meno a priezvisko: JUDr. Petr Kaňa
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:8721010608.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kaňu a členov senátu JUDr. Emila Dubňanského a JUDr. Jozefa Šutku na neverejnom zasadnutí konanom 12. novembra 2025 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. D. pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. júla 2023, sp. zn. 2To/40/2022, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku sa dovolanie obvineného I. D. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Poprad (ďalej tiež „súd I. stupňa“) rozsudkom z 27. mája 2022, sp. zn. 8T/60/2021, uznal obvineného I. D. (ďalej tiež „obvinený“) za vinného pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 18.12.2020 v čase od 16.33 hod. do cca 16.53 hod. ako vodič osobného motorového vozidla zn. BMW, ev. č. G. XXXET, čiernej farby viezol z mesta G., z ulice V. pri OC V. do obce I., miestna časť C. - V., okres G., maloletú J., nar. XX.XX.XXXX, ktorá si uvedené vozidlo objednala ako vozidlo poskytujúce taxislužbu S. P., kde počas jazdy od obce Y. až ku križovatke na ceste č. 1/18, kde sa odbočuje smerom na mesto T., začal maloletú J., ktorá sedela na prednom sedadle spolujazdca, ohmatávať popod rozopnutý kabát cez sveter, po prsiach v trvaní asi 2- 3 minúty, kde maloletej J. to bolo nepríjemné, ale z dôvodu svojej opatrnosti mu na to nič nepovedala, ani iným spôsobom sa nebránila, pričom takto konal napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že je mladšia ako 15 rokov a takýmto konaním maloletej J.. nespôsobil žiadne zranenia ani inú škodu.

Za to mu súd I. stupňa uložil podľa § 201 ods. 1, § 38 ods. 2 a § 51 ods. 1 Trestného zákona, za podmienok uvedených v § 49 ods. 1 Trestného zákona, trest odňatia slobody vo výmere 3 rokov s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe, ktorú podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona, pri určení probačného dohľadu, stanovil na dobu 3 rokov. Zároveň mu podľa § 51 ods. 4 písm. j) Trestného zákona uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii, alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve.

Krajský súd v Prešove (ďalej tiež „odvolací súd“) na základe riadne a včas podaných odvolaní obvineným a prokurátorom, rozsudkom z 25. júla 2023 , sp. zn. 2To/40/2022 (ďalej tiež „napadnuté rozhodnutie“) podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. d), ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine, zrušil rozsudok súdu I. stupňa v časti výroku o treste. Na základe § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému podľa § 201 ods. 1, § 36 písm. j), § 38 ods. 2, ods. 3, § 39 ods. 2 písm. c) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, ktorý mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona podmienične odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona určil skúšobnú dobu 3 roky. Podľa § 73 ods. 1 Trestného zákona mu uložil ochranné sexuologické liečenie ambulantnou formou.

* * *

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal obvinený prostredníctvom obhajcu dovolanie, uplatňujúc v ňom dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Bez konkrétneho priradenia argumentácie k takto uplatneným dovolacím dôvodom obvinený v odôvodnení dovolania v podstate namietal nasledujúce okruhy pochybení (tvoriacich už časť odvolacej argumentácie) vo veci konajúcich súdov:

- „...úlohou súdu je hodnotiť dôkazy komplexne v celom rozsahu tak, ako to požadovala aj obhajoba a hodnotiť rozhodujúcu výpoveď poškodenej v kontexte všetkých dôkazov, ktoré boli v rámci dokazovania produkované. Odsúdený má za to, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený, pričom rozhodnutie nevzalo do úvahy rozporuplné tvrdenia svedkov ani faktické nezrovnalosti prípadu. Výkonanie dôkazov nedostatočne vystihuje osobu ani pohnútky odsúdeného. Uvedené konanie súdu predstavuje porušenie práva na spravodlivý proces a nerešpektovanie zásady in dubio pro reo“,
- „Obžalovaný v rámci svojich návrhov na doplnenie vyšetrovania mimo iné navrhoval rekonštrukciu/vyšetrovací pokus s ohľadom na výsluch údajnej poškodenej, ktorý je zachytený na videozázname, a teda pre účely prípadnej rekonštrukcie by nebola nutná osobná účasť údajnej poškodenej. Uvedené nebolo bez bližšieho odôvodnenia realizované aj napriek tomu, že nič nebráni realizácii daného návrhu, pričom s dôkazom (určitou formou vyšetrovacieho pokusu) predloženým obhajobou sa súd žiadnym spôsobom nevyporiadal. Z uvedeného vyplýva, že súd pri rozhodovaní vo veci samej nemal objektívne a riadne zistený skutkový stav v rozsahu, ktorý by mohol predstavovať podklad pre spravodlivé rozhodnutie vo veci samej.“,
- „Odsúdený sa nestotožňuje s prístupom súdu k znaleckému posudku č. 1, nakoľko dostatočne neposúdil vonkajšie vplyvy z vonkajšieho prostredia, najmä zo strany otca. Z posudku vyplýva, že bola naňho neprimerane naviazaná a podvedome čakala pokyny svojho otca, počas vypracovania posudku.“,
- „...súd nesprávne vyhodnotil znalecký posudok č. 2 ako posudok v „logických súvislostiach“ a „bez rozumných pochybností“, pričom v ňom absentovali prvky určitosti a jasnosti, čo vyplýva aj zo samotného pojednávania...“,
- „V uvedenom prípade sú tvrdenia poškodenej v rozpore so závermi realizovaného vyšetrovania, pričom zo znaleckého posudku č. 1. je zrejmé nastavenie poškodenej, ktorá opakovane prejavovala svoju ľahostajnosť nad svojimi tvrdeniami a nedokázala vysvetliť rozpory medzi svojou výpoveďou realizovanou v rámci vyšetrovania a tvrdeniami uvedenými v rámci znaleckého posudzovania.“,
- „Z požiadavky náležitého zistenia skutkového stavu veci vyplýva, že orgán činný v trestnom konaní sám určuje mieru dokazovania, ktoré musí v konaní vykonať, aby bola táto požiadavka splnená. Ak vykonané dôkazy v konaní pred súdom nebudú stačiť na uznanie viny obvineného a nebude ani možné vykonať iné dôkazy, ktoré by vyvrátili pochybnosti, bude nevyhnutné postupovať v danom prípade v súlade so zásadou in dubio pro reo.“.

Záverom obvinený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhol, aby:

- podľa § 368 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým rozhodnutím bol porušený zákon v ustanovení § 371 písm. g), písm. i) Trestného poriadku,
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutie, ako aj rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o vine a uloženom treste,

- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal súdu I. stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Poprad v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že jeho odôvodnenie spočíva v argumentácii, že sa skutku nedopustil, či v spochybňovaní právnej argumentácie odvolacieho súdu v odôvodnení rozsudku, ako aj v poukaze na podľa obvineného sporné body vo vykonanom dokazovaní. Podľa prokurátora sú teda dovolaním napádané skutkové zistenia, ku ktorým súd prišiel na základe vyhodnotenia vykonaných dôkazov, pričom z neho nevyplýva, že by obvinený namietal nezákonný spôsob vykonania dôkazov súdom, na ktorých je rozhodnutie založené, čo by mohlo založiť dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku. Predmetná argumentácia obvineného nie je spôsobilá založiť ani ďalší ním uvádzaný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, vzhľadom na znenie vety za bodkočiarkou v citovanom ustanovení. Jadro argumentácie, ktorou obvinený odôvodňuje dovolanie, nemožno považovať za prípustný dovolací dôvod, preto s poukazom na relevantné rozhodnutia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla, aby podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, pretože nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 trestného poriadku.

* * *

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) primárne skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Dovolanie obvineného súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Trestného poriadku, ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Trestného poriadku.

Len pripomína, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, ktorého účelom nie je odstraňovanie akýchkoľvek pochybení súdov, ale výlučne len tých najzávažnejších. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, a preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti - jedného zo základných pilierov stability právnych vzťahov a právnej istoty. Z tohto dôvodu sú možnosti jeho podania, vrátane taxatívne vymedzených dovolacích dôvodov, striktne obmedzené.

Zdôrazňuje tiež, že v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku je viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v dovolaní uvedené, pričom táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb vytýkaných napadnutému rozhodnutiu a konaniu, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania v ňom uvedených v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku. Podstatné sú teda vecné argumenty (vytýkané chyby) uplatnené (namietané) dovolateľom a nie správnosť ich subsumpcie (podradenia) pod konkrétne ustanovenia § 371 Trestného poriadku (R 120/2012).

S ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca v mene obvineného, dovolací súd je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti nemôže ísť nad rámec návrhu a v ňom špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku).

Pred premietnutím týchto základných východísk do posudzovanej veci dovolací súd prednostne pripomína, že obvinený v dovolaní formálne uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a písm. i) Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) skutočnosť, že rozhodnutie je založené

na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom, musí byť z obsahu spisu zrejme a porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou musí dosahovať intenzitu zodpovedajúcu porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku. Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku len vtedy ak má, resp. mal reálny negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukáže takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom (R 24/2020).

Pod citovaný dovolací dôvod z argumentácie dovolateľa nemožno vecne subsumovať akúkoľvek námietku (vytýkanú chybu), keď v súvislosti s vykonaným dokazovaním obvinený vyslovuje výlučne nesúhlas so spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov, a to aj pokiaľ ide o znalecké závery vyplývajúce zo znaleckých posudkov znalkyň PhDr. T. E. (znalecký posudok č. X/XXXX) a MUDr. K. Q. - E. (znalecký posudok č. XX/XXXX), keď obvinený svojou argumentáciou ani vo všeobecnosti, ani konkrétne nespochybňuje zákonnosť vykonania týchto dôkazov v rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní, či nesprávny procesný postup pri ich vykonaní, a atakuje výlučne spôsob hodnotenia záverov znaleckých posudkov vo veci konajúcimi súdmi.

Taktiež nevykonanie navrhovaného dôkazu, resp. odmietnutie jeho vykonania, nenaplnia uvedený dovolací dôvod, keď „nevykonaný dôkaz“ v zmysle dikcie § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku „nie je dôkazom vykonaným nezákonným spôsobom“ (v dovolaní namietané nevykonanie rekonštrukcie, resp. vyšetrovacieho pokusu).

Dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku preto z pohľadu dovolateľom vytýkaných chýb naplnený nebol.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť) dovolací súd zdôrazňuje, že nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa primárne rozumie, že súdmi v pôvodnom konaní ustálený skutok (v tzv. skutkovej vete) bol vo výroku o vine odsudzujúceho rozhodnutia právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci nenaplnia znaky akéhokoľvek trestného činu, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, než pre aký bol obvinený uznaný za vinného.

Podstatou správneho právneho posúdenia skutku (správnej právnej kvalifikácie) je tak správna aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený (formulovaný v tzv. skutkovej vete odsudzujúceho výroku o vine) v napadnutom rozhodnutí súdu bol z pohľadu zákonných znakov správne subsumovaný (podradený) pod konkrétnu skutkovú podstatu príslušného trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu.

Z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku je však potrebné zdôrazniť, že správnosť a úplnosť zisteného skutku dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Je z nej tak zrejme, že dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Záver obsiahnutý vo výroku o vine odsudzujúceho rozsudku formulovaný v tzv. skutkovej vete je odrazom procesu hodnotenia vo veci vykonaných dôkazov, ktorý je tak zákonom zverený výlučne súdom v pôvodnom konaní, keď výnimku v tomto smere, v rámci dovolacieho konania, predstavuje len prípad podania dovolania ministrom spravodlivosti z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, čo však zjavne nie je posudzovaný prípad. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku tak nie je možné z pohľadu dovolacieho súdu posudzovať správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov v intenciách § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Pri hodnotení dovolacej argumentácie je tak dovolací súd viazaný skutkovými zisteniami formulovanými v tzv. skutkovej vete výroku o vine odsudzujúceho rozsudku.

Obvinený v dovolaní v podstatnom vyjadruje nesúhlas s hodnotením dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní, keď spochybňuje vierohodnosť svedeckej výpovede poškodenej, vyjadruje nesúhlas s hodnotením jej výpovede ako hodnovernej súdmi v pôvodnom konaní, namieta nedostatočné preverenie a vyhodnotenie pravdivosti jej výpovede, ako aj nezohľadnenie ním tvrdených okolností, ktoré by pravdivosť jej výpovede mohli spochybníť (vplyv jej otca), ďalej namieta nedostatočné vyhodnotenie znaleckých posudkov, resp. rozpory vo výpovediach svedkov, čo všetko v súhrne predstavuje „tzv. skutkové námietky“ smerujúce proti správnosti ustálenia skutku v tzv. skutkovej vete, ktoré však úspešne obvinený v dovolaní nemôže uplatniť, a nie námietky založené na tom, že ustálený skutok svojím popisom (ustálenými okolnosťami) nie je vôbec trestným činom alebo je iným (resp. inak kvalifikovateľným) trestným činom, než ako ho v rámci právnej kvalifikácie posúdili súdy v pôvodnom konaní (čo sú námietky obvineným v dovolaní v rámci tohto dovolacieho dôvodu uplatniteľné).

Sám obvinený sa pritom v dovolaní priamo usvedčuje zo snahy dosiahnuť len prehodnotenie vykonaných dôkazov dovolacím súdom tým, že výslovne poukazuje na nedostatočne zistený skutkový stav, nesprávne vyhodnotenie konkrétnych dôkazov a vo výsledku požaduje aplikáciu zásady *in dubio pro reo* (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), čo je opäť len dôkazy hodnotiaca zásada trestného konania (vyvierajúca zo zásady prezumpcie neviny). Námietky s ňou spojené nie sú spôsobilé naplniť atribúty dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (k tomu viď napr. uznesenia najvyššieho súdu z 1. júla 2013, sp. zn. 2Tdo/15/2013 alebo z 9. septembra 2015, sp. zn. 3Tdo/47/2015).

Obvinený neuviedol žiadne námietky o nesúlade zisteného skutku s jeho právnym posúdením v rozsudku súdu I. stupňa, ani akékoľvek hmotnoprávne ustanovenia, ktoré by boli vo veci konajúcimi súdmi nesprávne použité. Pod citovaný dovolací dôvod tak z argumentácie dovolateľa nemožno subsumovať žiadne ním vytýkané pochybenia. Dovolací dôvod upravený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku preto z pohľadu dovolateľom vytýkaných chýb naplnený nebol.

Zhrňujúco dovolací súd uvádza, že pokiaľ obvinený namieta, že rozhodnutia súdu I. stupňa a odvolacieho súdu nevzali do úvahy rozporuplné tvrdenia svedkov ani faktické nezrovnalosti prípadu, nesprávne vyhodnotenie záverov znaleckých posudkov či rozpory medzi výpoveďou poškodenej a závermi znaleckých posudkov, namieta tým hodnotenie vykonaných dôkazov a domáha sa z nich vlastných záverov, pričom túto argumentáciu prelínajúco subsumuje pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. písm. g) a písm. i) Trestného poriadku, čím v dovolacom konaní nemôže procesne uspieť, pretože dovolací súd je v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku viazaný zisteným skutkovým stavom (nemôže ho skúmať ani meniť) a preto uvedené námietky nemôže ani vecne preskúmať.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov (nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky, spi. zn. III. ÚS 339/08, sp. zn. II. ÚS 197/07, sp. zn. II. ÚS 78/05, sp. zn. IV. ÚS 252/04).

Pokiaľ obvinený v odôvodnení dovolania argumentuje skutočnosťou, že sa súdy žiadnym spôsobom nevysporiadali s jeho návrhom na doplnenie dokazovania vykonaním vyšetrovacieho pokusu [ktorú skutočnosť možno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], zo spisového materiálu je zrejmé, že súd I. stupňa na hlavnom pojednávaní 27. mája 2022 o tomto návrhu obvineného procesne (hoci negatívne) rozhodol (str. 2 zápisnice o hlavnom pojednávaní) a v odôvodnení rozsudku svoj postup aj odôvodnil (str. 8 rozsudku súdu I. stupňa). Navyše v konaní pred odvolacím súdom obvinený a jeho obhajca pred skončením dokazovania na otázku predsedu senátu

uviedli, že návrhy na doplnenie dokazovania nemajú (str. 2 zápisnice o verejnom zasadnutí Krajského súdu v Prešove z 25. júla 2023). Výhlásenie procesnej strany o tom, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania v záverečnej fáze súdneho konania, je konečným prejavom strany o disponovaní s právom na navrhovanie doplnenia dokazovania a v prípade predtým uplatnených návrhov na doplnenie dokazovania jednoznačným prejavom, že na pôvodných návrhoch na doplnenie dokazovania procesná strana netrvá, a teda, že ich berie späť. Rešpektovanie takto prejavenej vôle strany súdom nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku (R116/2014).

Na podklade tejto argumentácie dovolací súd konštatuje, že chybami dovolateľom vytýkanými nebol naplnený akýkoľvek ním uplatnený dovolací dôvod, ani iný dovolací dôvod uplatniteľný obvineným, pod ktorý by ním vytýkané chyby pri správnej subsumpcii mohli byť podradené a preto z dôvodu, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku, dovolanie obvineného odmietol.

Toto rozhodnutie prijal senát jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.